

i retning af statuttens ikrafttræden. Statutten træder i kraft, når 60 lande har ratificeret den.

Da FN blev oprettet efter Anden Verdenskrig, var det et foreløbigt højdepunkt for Det Radikale Venstre. Vi drømte om, og vi drømmer stadig om et internationalt retssamfund. I FN så vi en organisation, der byggede på grundlæggende menneskerettigheder, og en organisation, som havde potentialet til at gennemføre dem globalt.

Organisationens svagheder er siden blevet åbenbart på forskellige måder, ikke bare institutionelle svagheder, hvor stormagters interesser gør sig gældende, men også den realpolitiske svagheit, der gør det noget nær umuligt for organisationen at få gennemført sine beslutninger. Derfor er det internationale retssamfund stadig kun en drøm, men drømmen er rykket et skridt nærmere virkeligheden. Med en international domstol, der kan retsforfølge de alvorligste internationale forbrydelser, vil vi rykke et skridt nærmere den radikale drøm.

Det internationale samfunds instanser er stadig afhængig af stormagternes interesse, men med domstolen kan samfundet få tilført yderligere et element. FN er organisationen, der udstikker spillereglerne, men nu får vi så også en myndighed, der kan idømme og straffe overtrædelser, og det vil gøre det vanskeligere for forbrydere at gemme sig bag nationale grænser.

Dermed har vi bevæget os hen imod et samfund, hvor magten ikke ligger hos dem, der er stærke enkeltvis, men hos fællesskabet. For det er ikke aggressorerne og de militært stærke nationer, der har brug for en international retsorden. De stærke klarer sig nok endda. I det fremtidige internationale retssamfund er det lovene, der er de svages beskytter, uanset om den svage part er en småstat eller et enkelt individ, der står i vejen for en kynisk magthaver eller en enkelt stats nationalegoistiske interesser. Etableringen af Den Internationale Straffedomstol er et skridt frem mod etableringen af den beskyttelse.

Siden 1905 har Det Radikale Venstre arbejdet skridt for skridt hen imod en international retsorden. Vi er meget stolte af at have medvirket til denne udvikling, og vi er glade for at kunne fortsætte arbejdet for vores idealer ved at stemme for det her lovforslag.

Keld Albrechtsen (EL):

I Enhedslisten finder vi, der er mange væsentlige og sympatiske træk ved ideen om, at verdenssamfundet opretter en international straffe-

domstol til at dømme nogle af de værste forbrydelser, vi har været vidne til, og vi finder, at det er fornuftigt, at Danmark tiltræder grundlaget for den domstol, og – så vidt det overhovedet kan lade sig gøre efter grundlovens regler – også gennemfører bestemmelserne her i Danmark. Det skal der ikke herske nogen tvivl om; det vil jeg gerne understrege.

Vi arbejder altså for, at dette her lovforslag vil kunne vedtages, men vel at mærke vil kunne vedtages efter grundlovens regler.

Vi har nogle spørgsmål, som vi vil stille i udvalget under behandlingen. Der er jo væsentligt forskellige træk ved den straffedomstol og så dansk retspleje og de principper, der er i dansk retspleje. Der er jo f.eks. det problem, at der ikke er nogen appelmulighed med hensyn til skyldsspørgsmålet. Man kan jo ikke argumentere på den måde, at fordi en anklage i sin karakter er meget voldsom, fordi en forbrydelse, hvis den bevises, er meget, meget alvorlig, kan det forhold medføre, at man kan fjerne appelmuligheden. Man kunne næsten tværtimod argumentere for, at når man tiltales for en ekstraordinært alvorlig forbrydelse, så kan der være gode argumenter for, at man netop i den situation må have en appelmulighed som tiltalt.

Jeg ved ikke, om ministeren kan sætte sig ind i den tankegang, men jeg synes, der er noget, der taler for, at hvis man er dømt for nærmest ultimative forbrydelser, og hvis der kunne opstå tvivl om, hvorvidt man i virkeligheden var skyldig, så kunne det være i overensstemmelse med danske retsprincipper, at man kunne appellere også selve skyldsspørgsmålet.

Men vi er villige til at acceptere en tiltrædelse, selv om der altså måske nok er lidt anderledes principper på nogle punkter i den måde, det er skruet sammen på.

Med hensyn til gennemførelsen i dansk ret, kan det måske også give anledning til lidt betænkelighed, at man kan udlevere en person alene ved justitsministerens godkendelse. Man kunne jo overveje, om ikke det i virkeligheden burde være sådan, at man som tiltalt kunne kræve sagen forelagt for en domstol med hensyn til spørgsmålet om udlevering. Men også dér vil vi være villige til at strække os meget langt for at få det her båret igennem.

Men dér, hvor vi simpelt hen ikke kan strække elastikken længere, er i spørgsmålet om grundloven. Der er mange sindrige forklaringer i bemærkningerne, men elastikken kan ikke holde så langt; det kan den altså ikke. Det er ikke i